

Pretresel ga je ta pogled. — Rad bi bil stopil predenj, pal na kolena in govoril: „Gospod, grešil sem.“

Neka skrivnostna moč ga je držala nazaj.

Dolgo je stal na starem mestu, dolgo zrl za odhajajočim Izveličarjem, in v očeh se je zablesketala solza, solza kesanja. In Dizma je plakal kakor otrok, ki razžali svoje stariše — in mu je hudo vsled tega; jokal je, kakor joka spokornik nad svojimi grehi, jokal je pa tudi od veselja, da je videl svojega Rešitelja. In v srcu mu je vstajalo upanje, da bo oni, ki je ozdravil njegovo telo, ozdravil tudi njegovo dušo, pomiril njegovo pekočo vest.

In ko je bil Odrešenik že zdavnaj odšel, stopil je Dizma iz svojega skrivališča in hitel za njim.

Od daleč ga je ugledal, ko je stopil ravno v Jeruzalem. In tekel je še bolj. Še enkrat je hotel videti ono krotko obličje, one ljubeznive oči.

Toda straža ga je pri mestnih vratih prijela. Poznali so Dizmo, vedeli za njegova hudodelstva, zato so ga prijeli. Da se je to zgodilo drugikrat, Dizma bi se branil, branil, kakor brani vsako živo bitje svojo prostost — a danes, ko je videl Izveličarja, danes je bil krotak, ni se branil.

Peljali so ga v ječo. Kmalu potem je bil obsojen k smrti, k sramotni smrti na križu. Na Kalvariji je bilo odločeno mesto, kjer naj bi umrl.

Kako se je začudil, ko so ga pripeljali z nekim tovarišem na morišče in je videl tamkaj Odrešenika! Smilil se mu je Izveličar, ki je moral trpeti mnogo večje bolečine kakor on.

Videl je pod križem nebeško Mater, videl njeno nebeško milobo — in spomnil se je na svojo mater, ki mu je pripovedala o lepi ženi...

In ko se je norčeval njegov tovariš iz trpečega Boga-človeka, zavrnil ga je Dizma: „Midva po pravici trpiva, a ta trpi po nedolžnem.“ In Izveličar, ki je videl vse skrivnosti v Dizmovem srcu, ki je videl, kako je prežal ob cesti, kako je tekel za njim, je izgovoril tolažeče besede: „Še danes boš z menoj v raju.“

Ko je začul Dizma te milo doneče besede, upokojilo se mu je srce, in nebeški mir je zavladal v njegovi duši. Hvaležno se je ozrl na Onega, ki ga je drugič ozdravil, ozdravil na duši.

Uresničile so se torej besede njegove matere: „Mogoče boš srečal še katerikrat Dobrotnika na potu svojega življenja.

Selko.

Vse v cvetju!

rosnem jutru se škrjanček
Dviga pod nebo
In prepeva, zroč pod sābo
Zemljo v cvetju vso.

Da bi mogla kot škrjanček
Peti spod nebes,
Pač zapela bi vesela:
Svet, oj, lep si res!

Ksaverijeva.

